

Askr Svarte

**Bazele
Odinismului**

ASKR SVARTE

BAZELE
ODINISMULUI

Askr Svarte “Bazele Odinismului” — Svarte Publishing, 2023.

© Askr Svarte

www.AskrSvarte.org/eu

CONȚINUT

1. Informații generale	7
1.1 Ce este odinismul	7
1.2 Surse	7
1.3 Istorie.....	8
2. Concepte religioase de bază	10
2.1. Zeilor	10
2.2. Ordine Mondiala	11
2.3. Apariția lumii	11
2.4. Originile umane.....	11
2.5. Relația cu zeii	11
2.6. Soarta.....	13
2.7. Noroc	13
3. Idealuri religioase	14
3.1. Sensul vieții	14
3.2. Valorile morale.....	14
4. Eshatologia	17
4.1. Ragnarok	17
4.2. Conceptul de „suflet” și viața de apoi	17
5. Practica religiei și elemente de cult.....	18
5.1. Sărbători	18
5.2. Simboluri.....	19
5.3. Rit	19
5.4. Victimă	20
5.5. Sanctuar.....	20
5.6. Misticism și magie	21
6. Odinismul în societate și activitatea religioasă	21
6.1. Organizații.....	21
6.2. Preoție.....	22
6.3. Activități în societate. misionar.....	22
6.4. Atitudine față de familie și căsătorie.....	23

6.5. Atitudine față de educație și știință	23
6.6. Atitudine față de sănătate	23
6.7. Atitudine față de politică	24
6.8. Relația cu alte religii	24
6.9. Atitudine față de drepturile și obligațiile civile ale adeptilor lor și ale clerului	24
6.10. Cum sa devii singur?	24
Explicarea punctelor individuale ale Fundamentelor.....	26
Addendum la paragraful 6.10 din Fundamentele credinței.....	26
Symbolism.....	28
Note generale despre symbolism	28
Cruce celtică.....	28
Felfot	28
Valknut	29
Banner Raven	29
Rune.....	30
Ciocanul lui Thor	30
Irmisul	31
Scull.....	31
ALU.....	32
Soare negru.....	32
Rune.....	34
Divinație	35
Aesir și Vanir.....	36
Oðinn	36
Freya.....	36
Thor	36
Tyr	37
Freyr	37
Frigg	37
Njord.....	37
Heimdall	37

Balder	38
Loki	38
Norne	38
Jotuns	38
Hel	39
Jormundgand	39
Fenrir	39
Spațiu	40
Calendar sacru	41
Blot	46
Manifestaționismul	48
Tradiționalism.....	50

Fundamentele credinței este un rezumat al fundamentelor tradiției nordice-germanice, cunoscută și sub numele de tradiția nordică. Textul discută principalele componente ale credinței: întrebări despre zei și relația oamenilor cu aceștia, despre ordinea mondială, despre valorile morale, despre practicile rituale, despre atitudinile față de diverse instituții publice etc. Scopul acestui document este o introducere generală pentru toți cei interesați de tradiția odinismului.

Acest document nu este un document religios sau un „text sacru”.

Acest document este executat în modul cel mai laic; citirea ei nu înseamnă acceptarea (intrarea) tradiției germano-scandinave.

Acest document nu este un document misionar și nu are scopul de a îndeplini apeluri pentru adoptarea tradiției scandinavo-germanice.

Acest document este un ghid pentru a răspunde la întrebările posibile și comune despre tradiția nordică modernă.

Acest document nu este publicat sau distribuit în numele niciunui grup sau asociație religioasă și este pus la dispoziție gratuit pentru a-și lărgi orizonturile.

Acest document se bazează pe Fundațiile din 2013 ale Crezului Asatru și este folosit cu permisiunea autorilor.

2018 a cronologiei general recunoscute

Askr Svarte

1. INFORMAȚII GENERALE

1.1 Ce este odinismul

Odinismul este unul dintre termenii care denotă tradiția germano-scandinavă. Alte nume sunt Asatru (Credința în Ases) și Throth (Loialitatea). Cuvântul „Trot” (troth) este împrumutat din limba engleză veche și înseamnă „loyalty, devotion”, implicând loialitate și devotament față de zei.

Un alt nume pentru religia noastră este Asatru. Cuvântul Asatru (ása-trú) este cel mai des folosit și provine din cuvintele scandinave vechi áss — litere. „Dumnezeu” și trú – „credință, încredere”. Astfel, „Asatru” este „Credință în zei” sau „încredere în zei”.

Odinismul ca termen este uneori asociat cu o mișcare politică, dar acest lucru este înșelător. De asemenea, înșelătoare este și interpretarea Odinismului ca monoteism germano-scandinav, venerându-se doar pe Dumnezeul Odin. Odinism, Asatru, Trot pot fi folosiți toți ca termeni sinonimi. Motivul acestei diversități constă în faptul că nevoia de autoidentificare și autodenunțare a tradiției apare într-un stadiu foarte târziu. În Evul Mediu, apar două nume de sine care pot fi găsite în saga, „Forn Sidr” și „Forneskja” – „Vechi obicei” și, respectiv, „Vremurile vechi”. Acești termeni pot fi folosiți interschimbabil pentru a se referi la tradiția mai largă nordică.

În același timp, în ceea ce privește persoanele care profesează o religie diferită, nu sunt folosite conceptele de „necredincioși”, „îndrumat greșit” sau analogii acestora.

1.2 Surse

Termenul „tradiție” provine din cuvântul latin „tradere”, care înseamnă „a transmite mai departe”. Transmiterea directă a tradiției odinismului în Evul Mediu și-a cedat poziția dominantă creștinismului venit din afară și de atunci a fost păstrată ca moștenire în dublă credință. Merită subliniat faptul că procesul de creștinizare nu a fost simultan și universal, ci s-a târât timp de multe secole și moștenirea păgână a fost strâns împletită cu tradiții mixte creștin-populare, ceea ce conferă unor cercetători dreptul de a concluziona că tradiția ca atare ar putea fi diminuat, dar de facto nu a fost niciodată întrerupt.

Principalele surse despre tradiția odinismului de astăzi sunt:

- izvoare literare conservate care conțin informații despre mitologie, epos eroic și elemente ale unui cult religios. Printre acestea se numără „Edda bătrână”, „Edda mai tânără”, saga, folclor și alte surse literare de origine germanică și scandinavă;

- date științifice despre istoria, cultura, limbile și alte domenii ale vieții popoarelor care au profesat-o în antichitate (vechii germani și scandinavi).

În același timp, odinismul nu are cărți sacre. Sursele literare precum Edda Bătrână și Edda Tânără sunt cele mai autorizate, dar nu sunt considerate sacre sau inspirate divin.

1.3 Istorie

Rudimentele de idei, care s-au dezvoltat ulterior într-un sistem religios, astăzi numit Odinism, au apărut în primele etape ale istoriei omenirii. De mii de ani ele s-au dezvoltat organic și natural odată cu dezvoltarea popoarelor înseși, luând forme diferite în funcție de numeroasele împrejurări în care s-au aflat strămoșii europenilor moderni. Așadar, imaginea stâncă a Zeității, care are unele trăsături ale lui Odin, zeul suprem din panteonul germano-scandinav, datează din epoca bronzului (aproximativ 2000 î.Hr.), iar unii cercetători numesc perioada aproximativ 4000 î.Hr. epoca apariției cultului Vanilor (Zei fertilității).

Cu toate acestea, cea mai veche sursă scrisă a mitologiei și epopeei Odinismului care a ajuns până la noi este Edda Bătrână. Nu se știe cu siguranță cine și când a fost alcătuită această colecție de poezii, cântecele ei datează din perioade diferite și, cel mai probabil, au existat în tradiția orală multe secole înainte de a fi înregistrate, dar împreună pictează imagini expresive ale cosmogoniei, eshatologiei, mitologiei. , evenimentele eroice și „înțelepciunea lumescă” a popoarelor germanice și scandinave.

A doua cea mai importantă sursă scrisă de cunoștințe moderne despre tradiția odinismului este „Edda mai tânără”, numită și „Edda din Snorri”, după compilatorul ei, Snorri Sturluson. Poate fi împărțit în două părți, prima dintre care conține o descriere a principalelor idei mitologice ale vechilor scandinavi, făcând adesea referire la textele Bătrânei Edda. A doua parte a „Edda mai tânără” este un manual despre arta antică a poeziei skaldice, care conține, de asemenea, o mulțime de informații valoroase despre mitologia odinismului. The Younger Edda a fost compilată în al treilea deceniu al secolului al XIII-lea. În același timp, scopul lucrării, scrisă deja în epoca viziunii creștine victorioase asupra lumii, era în principal educațional: Snorri cunoștea, iubea și încerca să păstreze cultura strămoșilor săi, care era înlocuită de noile tendințe. În acest moment, credința străveche nu se mai practica, cel puțin în mod deschis, manifestările „credinței strămoșilor” erau persecutate. Asta nu înseamnă însă că vechea credință a fost complet uitată: multe dintre conceptele ei au fost regândite din punct de vedere creștin, iar uneori pur și simplu redenumite în mod creștin, fără a le schimba esența. Multe legende despre ființe supranaturale au supraviețuit până în zilele noastre, păstrate de memoria

oamenilor. Chiar și în creștinismul european modern, multe obiceiuri și ritualuri moștenite din cele mai vechi timpuri au fost păstrate. Cu toate acestea, distrugerea celebrului templu păgân din Uppsala (Suedia), care a avut loc în jurul anului 1100, este considerată a fi sfârșitul erei mărturisirii deschise a credinței antice.

Începutul renașterii viziunii tradiționale asupra lumii poate fi considerat faptul mai sus menționat al găsirii manuscrisului Bătrânei Edda. Cam în aceeași epocă, începe o perioadă de interes sporit pentru mitologia germanică antică, atât pentru oamenii de știință, cât și pentru publicul larg. Mai târziu, în 1697, a fost publicat pentru prima dată un monument literar și istoric remarcabil al Nordului — o colecție de saga despre regii norvegieni, compilată de același Snorri — „Cercul Pământului”. În 1787, au început pregătirile pentru prima ediție de carte a Eddei bătrâne. Această lucrare a fost realizată până în 1828 cu participarea directă a lui Jacob Grimm, cel mai mare dintre frați, renumit pentru colecția sa de basme antice, care nu sunt altceva decât idei străvechi păstrate cu grijă în folclor. Jacob Grimm deține și lucrarea fundamentală *Germanic Mythology* (1835).

O nouă revenire a spiritului credinței străvechi are loc nu numai în știință, ci și în artă. Compozitorul german Richard Wagner din 1854 până în 1874 compune și pune în scenă *Inelul Nibelungenului*, o tetralogie de operă bazată pe una dintre cele mai maiestuoase legende germane, artistul norvegian Theodor Kittelsen reflectă în picturile sale credința populară păstrată în ființe supranaturale, animația Naturii este poate cea mai strălucitoare dintre multele. fapte ale manifestării religiei tradiționale în arta europeană sfârșitul secolului al XX-lea — începutul secolului XX.

Se consideră că renașterea Asatru a avut loc încă din 1972, când islandezul Sveinbjorn Beinteinsson a fondat prima comunitate Asatru (*Ásatrúarfélagið*) din Islanda, una dintre ultimele țări europene care a suferit creștinizare. Din 1973, Asatru (Trotul) exista în aceasta țară ca religie legală.

Tot în 1973 Stephen McNallen fondează Adunarea Liberă Asatru în SUA. În această perioadă apar multe grupuri de adepți ai păgânismului germano-scandinav și apare însuși termenul de odinism.

În 2015, Stephen McNallen și-a lansat lucrarea de referință Asatru. O spiritualitate nativă europeană”.

În prezent, organizațiile Odinzma/Asatru există în aproape toate țările lumii cu o populație preponderent europeană.

Una dintre primele comunități mari și oficiale Asatru din Rusia a fost organizată în 2004 la Sankt Petersburg. De atunci, numărul aderenților Asatru/Odinismului a crescut constant în diferite regiuni ale Federației Ruse și din țările învecinate.

2. CONCEPTE RELIGIOASE DE BAZĂ

2.1. Zeilor

Odișiștii cred cĂ lumea este o manifestare a Divinului și Ăntre Divin, lume și om nu existĂ nicio diferențĂ calitativĂ și bariere de netrecut. Dar Ăntre ele existĂ o diferențĂ de niveluri de manifestare. Zeii sunt diverse manifestĂri ale Divinului și dobĂndesc personificare personalĂ Ăn mit, sunt Ănzestrați cu propriile caracteristici, atribute, sfere de influențĂ și, printre altele, se manifestĂ Ăn univers și Ăn om ca funcții divine.

Destinele umane sunt strĂns legate de destinele zeilor, iar acțiunile efectuate de o persoanĂ au fost odatĂ deja comise de zei. Zeii trĂiesc, se cĂsĂtoresc, dau naștere copiilor, mor, se ceartĂ și se ĂmpacĂ, rezolvĂ diverse probleme și nici ei și nici acțiunile pe care le Ăndeplinesc nu pot fi caracterizate fĂrĂ echivoc ca fiind exclusiv negative sau pozitive. Ăn esența lor DivinĂ, vedem o reflectare accesibilĂ a unui sistem complex de relații umane cu Natura și cu propriul lor fel, construit pe diversitatea sentimentelor, ambițiilor și aspirațiilor umane. Ăn diversitatea forțelor divine, fiecare odinist poate gĂsi unul sau mai mulți patroni sau exemple de urmat Ăn funcție de Natura sa interioarĂ a sufletului, Ăn funcție de caracterul și ocupația sa. Ăn același timp, preferința specialĂ pentru una sau mai multe ZeitĂți nu neagĂ venerarea celorlalți.

Panteonul germano-scandinav este format din mai multe tipuri de zeitĂți, spirite și puteri. Printre acestea:

Ases — Zeii oamenilor și ai ordinii mondiale, prima și principala Familie DivinĂ;

Vans — ZeitĂți ale Naturii vii și ale fertilitĂții, a doua Familie DivinĂ;

Alva — strĂmoși zeificați și forțe locale ale Naturii, Spirite strĂlucitoare;

Turses — cele mai vechi puteri asemĂnĂtoare cu titanii greci, numiți și uriași, cei mai mulți asociați cu forțele naturii neĂnsuflețite, se opun adesea zeilor;

Pe lĂngĂ cele numite, Ăn mitologia odinismului existĂ zei și spirite „mai tinere”, precum Dis, Fylgji, Dvergi și alte entitĂți supranaturale.

NumĂrul exact de zeitĂți Ăn odinism nu poate fi evaluat fĂrĂ ambiguitate. Zeii cei mai venerați Ăn odinism sunt, Ăn cele mai multe cazuri, Ase, care au cea mai mare influențĂ asupra personalității unei persoane și a relației sale cu societatea. De exemplu, One All-Father este zeul suprem al panteonului, Thor, Tyr, Heimdall, Balder, Forseti, Loki, precum și Zeițele — Frigg, Eir, Gefion, Saga, Snotra etc.

Dintre Vanir, Njord, Freyr, Freya au cea mai mare influențĂ asupra soartei oamenilor.

Unii credincioși îi cinstesc pe Turs, cum ar fi Thrym, Skadi, Gerd, gigantul mării Aegir și soția sa Ran, Zeitățile Soarelui și Lunii — Sarea și Mani, zi și noapte — Daga și Nott, Norn — Zeițele destinului .

2.2. Ordine Mondiala

Lumea familiară omului în ideile odinistului este lumea de mijloc (Midgard — Pământul de Mijloc). Deasupra Midgard este lumea zeilor — Asgard, dedesubt — lumea morților Helheim, iar în jurul ei — lumile exterioare: Jotunheim — locuința lui Turses, precum și lumea focului Muspelheim și Niflheim rece.

Baza Universului este Arborele Lumii — un frasin numit Lerad sau Yggdrasil, care crește prin toate lumile.

Locuințe ale diferitelor zeități sunt situate în diferite părți ale Universului, în afara lumii oamenilor — Midgard. Astfel, Ases, Vanir și Alva trăiesc în rai împreună cu unii dintre cei mai demni oameni morți. Dvergii, numiți și „Elfii întunecați”, trăiesc în lumea interlopă, unde se află și tărâmul mortului Hel. Se crede că o persoană obișnuită nu poate trece fizic granițele Midgard și nu poate pătrunde în alte lumi în timpul vieții sale.

2.3. Apariția lumii

Lumea Midgard, locuită de oameni, a fost creată de Zeii-As, conduși de Odin, din părțile corpului ființei primare ucise de ei — gigantul Ymir, care, la rândul său, a apărut ca rezultat al unei serii de procese cosmice. care s-a întâmplat în mod natural, adică fără intervenția voinței nimănu. Cosmogonia odinismului este descrisă în detaliu în lucrarea „Viziunea lui Gulvi”, care face parte din „Edda mai tânără”.

2.4. Originile umane

Conform textelor mitologice ale „Edda bătrână” și „Edda mai tânără”, zeii, care au creat cândva Midgard, sub forma unei triade Odin-Höfnir-Lodur au creat din copaci primul bărbat și primul femeie: Ask (Ask, frasin).) și Embla (Embla, salcie).

2.5. Relația cu zeii

Panteonul divin al Odinismului este perceput ca o combinație atât a forțelor externe care alcătuiesc mediul unei persoane, cât și a aspectelor proprii personalității, a forțelor lumii sale interioare. Interacțiunea armonioasă cu forțele Divine înseamnă dezvoltarea aspectelor personalității care le corespund în lumea interioară și respectarea principiilor determinate de aceste forțe în lumea exterioară.

În odinism, conceptul de „credință în zei” este specific. Pe lângă credința în existența zeilor și capacitatea lor de a influența viața umană, cuvântul „credință” implică și ceva de genul unui „acord” reciproc între zei și oameni, permițând oamenilor să coexiste armonios cu Natura și cu propriul lor fel. Astfel, conceptele de „credință” și „fidelitate” în odinism sunt aproape identice. Implicarea în acest acord se menține în rândul credincioșilor în sens exoteric prin tot felul de ritualuri care pot avea drept scop întărirea legăturilor cu Zeii, înțelegerea legilor divine ale ființei, obținerea sprijinului divin pentru decizii și acțiuni, punerea la îndoială a voinței zeilor, etc. Spiritualitatea pentru odinist constă în respectarea principiilor și idealurilor Divine odată alese. Printre acestea din urmă se numără libertatea echilibrată de responsabilitatea personală, loialitatea față de valorile morale și exemplul divinității patronale și o poziție activă de viață.

Calea spirituală a unui odinist este întruchiparea în sine și în propria viață a propriei Divinități, în conformitate cu calea aleasă și cu Dumnezeu patron. Și, de asemenea, aceasta este dorința unui echilibru între natura proprie și cea înconjurătoare, care aici înseamnă nu numai natura vie și neînsuflețită în sine, ci și mediul uman în general: oameni, norme sociale, condiții de viață, activități etc. echilibrul dintre lumea interioară și înconjurarea unei persoane înseamnă realizarea dorințelor, aspirațiilor și abilităților cuiva pe drumul spre a-și îndeplini adevărata datorie. Obligațiile dictate de datorie pot fi asumate nu numai voluntar, ci și inerente unei persoane prin faptul nașterii sale. De exemplu, fiecare om, din cauza existenței sale, este obligat să lase urmași — aceasta este o datorie față de familie, ca, de exemplu, datoria de a-și proteja și înmulți familia și proprietatea. A-și dezvălui abilitățile, a găsi o aplicație utilă pentru ele este o datorie față de societatea umană. A deveni un exemplu pentru posteritate, lăsând o amprentă asupra istoriei și soartei lumii în general, este, poate, o datorie față de Zei și Univers. În general, se poate pune un semn egal între datoria și destinul unei persoane. Destinul este pentru care s-a născut o persoană în această lume. A ne împlini destinul este datoria fiecăruia dintre noi. Puțini li se dă să-și cunoască destinul, destinul. Dar fiecare poate simți sentimentul de „proprie” muncă, „propriu” loc, atunci când ceea ce ai de făcut coincide cu ceea ce îți dorești. Acesta este chiar echilibrul dintre propria natură a unei persoane și mediul său.

Zeii din odinism nu cer unei persoane să respecte norme clar definite, ci un comportament conștient și responsabil, cu conștientizare în orice moment al răspunderii personale de-a lungul vieții pentru acțiunile lor. Astfel, unei persoane i se oferă libertate completă de decizii și acțiuni, dar nu înseamnă permisivitate: dimpotrivă, zeii așteaptă de la o persoană decizii echilibrate, acțiuni deliberate, consecințe prevăzute și disponibilitatea de a răspunde independent pentru ele. Omul este întruchiparea Divinului în lume, el trebuie să corespundă cu aceasta.

2.6. Soarta

În odinism, există conceptul de „orlög” (örlög) cu sensul de „stâncă, soartă”, precum și „primele legi”.

Conceptul de soartă este, de asemenea, strâns legat de imaginea nornelor — ființe divine feminine care învârt „fire ale sorții”, care predetermina soarta și măsoară moștenirea moștenită de o persoană. Nornele sunt de origine diferită, din familii divine diferite (Ase, alve, pitici etc.). Nornele pot fi „bune” și, respectiv, „rău”, le dau oamenilor o soartă „bună” sau „rău”. La începutul timpului, trei norni — Urd, Verdandi și Skuld — au stabilit primele legi conform cărora universul există și au predeterminat soarta zeilor și a lumii existente. În special, faptul că mulți zei și lumea trebuie să moară în Ragnarok. Nici oamenii, nici zeii nu sunt capabili să schimbe soarta determinată de norni — ei sunt doar liberi să aleagă pe ce cale să ajungă la destinație. Destinul în Odinism este ca pietrele de hotar, începutul și sfârșitul, iar omul este liber să-și parcurgă propria cale între intrarea în viață și moarte.

2.7. Noroc

Spre deosebire de soarta, care se bazează pe un determinism rigid, norocul este o cantitate volubilă: o persoană cu „noroc” trebuie să-și confirme constant reputația de „norocoasă” prin acțiuni. Norocul lui se extinde în mediul imediat, îl poate „da” sau îl poate transmite prin moștenire după moarte. Cu toate acestea, este posibil să-ți descoperi norocul în toată plinătatea sa cu un stres fizic și moral extrem și, de asemenea, ca un semn special al favorii zeilor.

În tradiție, există mulți termeni și concepte cu semnificația „noroc”, fiecare dintre care aduce propriile sale nuanțe de înțeles, dar cel mai comun și generalizat este „hamingja” (hamingja), însemnând simultan atât norocul personal, cât și personificarea lui, spiritul păzitor.

Din cauza „faptelor rele” (infrațiuni, fapte condamnabile), o persoană își poate pierde norocul, deveni ghinionist, ceea ce poate însemna respingerea sa în societate — „cu cine te porți, vei câștiga din asta”.

Se poate spune că norocul este capacitatea de a atinge scopuri, fiind într-o asemenea armonie cu lumea, când mersul foarte firesc al lucrurilor devine nu un obstacol, ci un ajutor în realizarea a ceea ce este planificat. Norocul, împreună cu înțelepciunea, este una dintre cele mai valoroase calități ale unei persoane, a cărei activitate nu se oprește niciodată.

3. IDEALURI RELIGIOASE

3.1. Sensul vieții

Sensul vieții în odinism este exprimat în cuvinte foarte simple: este necesar să trăiești o viață demnă și să lași o amintire bună despre tine. Sensul vieții este foarte bine spus în vechea melodie Eddic „Speech of the High One”:

Turmele mor
familia este pe moarte
iar tu însuți ești muritor;
dar moartea nu știe
glorie tare
fapte demne.

Turmele mor
familia este pe moarte
iar tu însuți ești muritor;
dar știi un lucru
care este veșnic nemuritor:
gloria defunctului.

O înțelegere mai specifică a sensului vieții, completând conceptul de „viață demnă”, este dezvăluită la fiecare nivel de clasă, în conformitate cu natura și zeitățile sale patronice, ocupația etc. Pentru un muncitor, munca și familia sunt cele mai valoroase, pentru un războinic — glorie și bătălii, pentru un preot — ritual și pregătire. Fiecare dintre ei, făcându-și cuvenitul după Natura lui, își trăiește viața cu demnitate.

3.2. Valorile morale

Lipsa prescripțiilor și interdicțiilor clare în odinism nu înseamnă că credincioșii nu recunosc valorile morale. Unele texte mitologice conțin sfaturi lumesti și instrucțiuni menite să armonizeze și să fluidizeze viața unei persoane — în raport cu cele care sunt aplicabile în mediul modern, un adept al odinismului își poate construi propriul comportament. Cu toată diversitatea permisă de personaje și destine, în general, principiile morale ale tradiției vizează menținerea valorilor sociale tradiționale și formarea unei personalități puternice, curajoase, înțelepte și corecte,

capabilă să-și asume responsabilitatea atât pentru sine, cât și pentru familia, clanul, echipa lui.

Responsabilitate

O persoană ar trebui să fie responsabilă pentru cuvintele și faptele sale, precum și pentru consecințele lor. Dar într-o societate tradițională, o persoană nu este responsabilă doar pentru sine, ci și pentru familia sa, clanul sau altă echipă tradițională, din care această persoană este membră.

Colectivism

Într-o societate tradițională, o persoană face întotdeauna parte dintr-o echipă și, prin urmare, este obligată să interacționeze cu această echipă. O persoană ar trebui să ia parte activ la treburile familiei și ale altor grupuri sociale din care aparține și la starea de fapt în care este responsabilă. Ar trebui să ajute rudele, prietenii și colegii de trib cât mai mult posibil.

Evlavie pentru natură

Natura este acea parte a universului, fără de care o persoană nu este capabilă să supraviețuiască. Zeii și spiritele se manifestă prin Natură. Este necesar să ne amintim acest lucru și să respectăm Natura, luând de la ea doar cât este necesar și compensând și protejând, dacă este posibil.

Onora

Un om ar trebui să-și păstreze onoarea și să-și păstreze demnitatea. Nu trebuie permis comportamentul, în urma căruia poți înceta să fii respectat: încalcă un cuvânt dat sau reguli acceptate, arată slăbiciune, lasă-ți insultat pe tine, pe cei dragi și pe convingerile tale.

Loialitate

O persoană ar trebui să fie loială în prietenie, loială echipei, loială celor care au încredere în sine. Trădarea și trădarea sunt cele mai rele fapte, nu pot fi iertate. O persoană ar trebui să fie fidelă credinței și lucrării sale: tot ceea ce a început ar trebui să fie adus la sfârșit.

Voi

O persoană nu ar trebui să fie infantilă, trecând la oameni sau zei pentru a lua decizii și a lua acțiuni. Ar trebui să înveți să „treci peste tine”, să cultivi o voință puternică și un caracter puternic.

Vitejie

Ar trebui să fii curajos și să nu-ți fie frică de necazurile de zi cu zi, sau de bătălii, sau de moartea însăși, să te străduiești să nu eviți obstacolele și necazurile, ci să le depășești, dacă este necesar. Lașitatea este un viciu serios.

Justiție

nă ar trebui să fie corectă în raport cu oamenii din jurul său, cu acțiunile, cuvintele și faptele lor. „Răul – numiți răul, iar binele – bine”.

Moderare

Se știe că totul este bine cu moderație. A bea prea mult este ridicol și jalnic. Excesiv de bogat — lacom și lacom. Prea vorbăreț — își pierde încrederea. Prin urmare, moderația trebuie exercitată în cuvinte și fapte.

Curaj

Ar trebui să fii curajos și să înfrunți orice problemă cu fermitate, fără lacrimi, fără panică, fără să-ți pierzi prezența sufletească.

Înțelepciune

Omul trebuie să caute înțelepciunea și cunoașterea. Din aceasta se formează experiența de viață, care este mai întâi utilă persoanei însuși, iar apoi copiilor sau adeptilor.

Harnicie

O persoană nu ar trebui să fie leneșă: fără muncă este imposibil să obții ceva, iar cine nu realizează nimic trăiește inutil. Procesul de muncă merită aceeași dragoste și respect ca rezultatul.

Autoperfecționare

Nu ar trebui să te oprești aici, ci să mergi înainte tot timpul, să studiezi și să înveți lucruri noi, să te străduiești să devii cel mai bun în afacerea ta.

4. ESHATOLOGIA

4.1. Ragnarok

Odinismul susține că Timpul este ciclic și trece de la cea mai bună stare a universului la cea mai rea. Odiniștii nu înțeleg trecutul arhaic ca fiind literalmente cel mai bun material, ci ca cel mai favorabil timp pentru comunicarea cu zeii și percepția Sacrului.

Cuvântul Ragnarok (Ragnarök — „împlinirea destinului zeilor”) este folosit în cântecele Eddic pentru a se referi la ziua în care tot ceea ce este destinat se va împlini. Aceasta este ziua în care marea și finală bătălie va avea loc între Zei și forțele lor opuse, Turses. Semnele care vorbesc despre apropierea acestei zile sunt: decăderea generală, dușmănia rudelor apropiate, licențialitatea oamenilor. În mitologie, această perioadă este numită „epoca furtunilor și a lupilor”.

În ultima bătălie, cei mai mulți zei vor muri și aproape întreaga lume existentă va fi arsă în flăcările lui Surt — Turs de foc, care a venit cu armata sa din lumea de foc. Cu toate acestea, un cuplu uman va putea supraviețui acestor evenimente. Un nou pământ va apărea, rasa umană va continua, iar descendenții zeilor morți vor conduce lumea renăscută. Astfel, Ragnarok este atât sfârșitul lumii, cât și începutul uneia noi. Aceasta este o reflectare globală a ideii naturii ciclice a ființei: tot ceea ce există pentru totdeauna trăiește în descendenții săi.

Potrivit odinismului, epoca modernă, etapa istorică în dezvoltarea omenirii, corespunde strict timpurilor eshatologice. Oamenii moderni trăiesc deja în era Ragnarok, modernitatea este Epoca Sfârșitului.

Dar experiența eshatologică a modernității nu implică pesimismul și nihilismul odiniștilor în raport cu lumea și societatea. Viața și moartea, inclusiv lumea, sunt realizarea ordinii potrivite, cursul firesc al lucrurilor. Odinist nu se teme de moarte și nu cade în depresie și nihilism din cauza Ragnarok-ului, ci le găsește ca repere inevitabile în soarta umanității, a zeilor și a lumii.

4.2. Conceptul de „suflet” și viața de apoi

Zei Odin-Hoenir-Lodur au înzestrat sufletul omului. Fiecare dintre ei i-a dat primului bărbat și femeii, Ask și Embla, o „componentă” a sufletului: astfel, Odin a dat „spirit” („respirație”), Hoenir – „minte”, Lodur – „viuitate” („stăpânire”). „„deprindere”). Astfel, conceptul de „suflet” combină mintea, sentimentele și caracterul.

Receptacolul sufletului este Inima — un concept polisemantic care combină inima însăși, precum și mintea, gândul, opinia, interesul, spiritul, sufletul, curajul. Sufletul este purtătorul atributelor intangibile ale unei persoane: soarta, norocul, inteligența, cunoașterea, prin urmare toate sunt păstrate de suflet după moartea trupească.

Odinismul sugerează multe opțiuni pentru existența postumă a sufletului uman. Cel mai adesea, morții merg în lumea interlopă — Helheim, unde rămân pentru totdeauna. În același timp, criminalii și alți oameni nedemni cad în acea parte a Hel, unde îi așteaptă suferința și deznădejdea. Cei mai demni dintre morți sunt destinați pentru mai multe opțiuni pentru sălile cerești ale Zeilor. Deci, războinicii morți eroici merg la o sărbătoare lui Odin în Valhalla, pentru a merge cu el la bătălia din Ragnarok. Alții merg la locuințele altor zei, unde se află în prosperitate. În general, soarta postumă a unei persoane nu este practic oficializată în tradiție, chiar și moartea eroică a unui războinic nu garantează un loc în Valhalla, deoarece Zeița Freya ia jumătate din cei căzuți în camera ei.

5. PRACTICA RELIGIEI ȘI ELEMENTE DE CULT

5.1. Sărbători

Pe lângă ciclicitatea globală a ființei, exprimată în Ragnarok, în Odinism există și un ciclu anual, manifestat în schimbarea constantă a anotimpurilor. Acest ciclu în odinism se numește Roata anuală, este format din 4 puncte cheie în care începe trecerea de la o etapă a existenței naturii la alta. Datele calendaristice care se încadrează în aceste puncte, împărțind anul în 4 părți egale, sunt evidențiate de odiniști drept momente deosebit de puternice — sărbători celebrate prin acțiuni rituale speciale. Fiecare dintre cele patru puncte corespunde poziției sale a Soarelui și anotimpului său. În ceremonia festivă, ceea ce se întâmplă în Natură este reflectat simbolic, astfel încât fiecare dintre participanții săi să simtă momentul și să simtă unitatea cu procesul natural. Cu alte cuvinte, sarcina ceremoniei festive este de a realiza unitatea cu ritmul Roții Vieții, calea de ieșire din temporal în Etern.

Datele sărbătorilor, fiind legate de fenomene naturale (astronomice), se pot schimba de la an la an în raport cu datele calendaristice:

Pe lângă principalele patru sărbători, există date secundare:

De asemenea, în fiecare comunitate pot fi celebrate și alte evenimente și date semnificative pentru aceasta și membrii ei.

Sărbătorile sunt sărbătorite printr-o întâlnire comunitară și o ceremonie adecvată, în care fiecare sărbătoare are propriile elemente. Continuarea ceremoniei este o sărbătoare festivă ținută după reguli speciale.

5.2. Simboluri

Adepii odinismului folosesc o varietate de imagini și atribute simbolice pentru a comunica cu zeii și a conduce ritualuri, reflectând cele mai importante concepte religioase. Cele mai folosite simboluri:

Imagini ale zeilor- sub formă de desene, sculpturi (idoli) sau alte obiecte (de exemplu, pietre sau elemente de peisaj). În același timp, desigur, odiniștii nu se închină la aceste obiecte, ci doar le folosesc pentru a comunica cu zeii ca simboluri.

Imagini ale atributelor zeilor- ca amulete sau recuzită ceremonială. Acestea sunt, de exemplu:

Ciocanul lui Thor. Cel mai popular simbol Odiniz/Asatru în general. Este folosit ca imagine sau pandantiv sub forma unui ciocan cu mânerul scurtat îndreptat în sus. O versiune mărită, care este ciocanul însuși (materialul de fabricație poate varia), este folosită în ceremonii pentru a consacra spațiul și obiectele. În locul unui astfel de ciocan ritual, se poate folosi un gest care înfățișează un „T” inversat în aer sau o cruce;

Inelul Zeiței Var — un inel mare de metal folosit pentru a depune jurământ pe el;

Un castron care simbolizează ceaunul din Odrörir — un semn de unitate, înțelepciune și inspirație divină. Un pahar sau un corn de băut poate servi și ca acesta.

Semne grafice. Printre acestea, de exemplu, se numără trichetra, simbolizând principiul trinității, care se reflectă în multe aspecte ale crezului odinismului: trei lumi locuite (superioară, mijlocie și inferioară), trei Zei Creatori, trei Norn etc. De asemenea, populare sunt semnele solare, cum ar fi o cruce într-un cerc, care simbolizează Soarele și, odată cu aceasta, Roata Anului și ordinea mondială. În plus, sunt folosite semne, care sunt numele zeilor, criptate folosind vechiul alfabet runic. În unele cazuri, pot fi folosite imagini stilizate ale animalelor sacre.

Utilizarea semnelor grafice este foarte largă: imagine independentă, decorarea obiectelor rituale sau utilitare, amulete.

5.3. Rit

Odinismul prevede multe ceremonii cu diverse scopuri: calendaristice, inițiatice, sociale etc. Scopul ritului este un apel la Zei cu o cerere, recunoștință, laudă sau certificare mistică a oricărei acțiuni, precum și crearea unei anumite dispoziții, înzestrarea momentului cu o semnificație aparte etc. Orice apel la Zei sau acțiune conform anumitor reguli este deja un rit, iar majoritatea acestor acțiuni pot fi

îndeplinite de orice credincios. Dar cu cât ceremonia este mai semnificativă, cu atât sunt mai mari cerințele pentru persoana care o conduce: de exemplu, tatăl efectuează numirea nou-născutului, ritualuri de familie — capul familiei sau stăpâna casei, ritualuri de nuntă și comunitate — șeful comunității (Godi). Elementele de recuzită folosite depind de tipul și scopul fiecărui rit.

5.4. Victimă

În odinism, există un principiu al schimbului egal, atât între oameni, cât și în relația „Dumnezeu-om”: orice acțiune trebuie să aibă o acțiune reciprocă, orice serviciu, ajutor sau dar trebuie răsplătit. Oamenii fac schimb de valori sau servicii între ei. Recompensa pentru binecuvântările dăruite de zei are loc sub forma unui sacrificiu.

Sacrificiul (blot) este unul dintre elementele principale ale celor mai mari rituri (în special, calendaristice): numele foarte original al ritului — blot — coincide cu sensul de „sacrificiu”. Făcând un sacrificiu, credinciosul dă ceva care este de valoare pentru el însuși, în speranța de a primi un dar reciproc de la zei — favoare sau ajutor, sau ca recunoștință pentru ceea ce a fost deja primit (de exemplu, donarea unei părți din recoltă). Principala cerință pentru donat este valoarea pentru donator. Procesul de a face un sacrificiu constă în distrugerea lui fizică cu credința că se îndreaptă către Zei în esența sa nematerială (ardere, înecare, îngropare etc.).

Se sacrifică valori materiale: bani, bijuterii, obiecte care sunt proprietatea donatorului (inclusiv cele realizate cu mâna proprie și anume în scopul donației). Pot fi donate și valori nemateriale: de exemplu, poezii și muzică de compoziție proprie (interpretate pentru prima și ultima dată special pentru Zei), fapte sau realizări pre-promise. Mâncarea și băutura oferite ca jertfă pot fi fie distruse, fie consumate la un festin. Există și practica sacrificării animalelor de fermă (se recomandă să se facă acest lucru în așa fel încât să provoace cât mai puține suferințe victimei), cu consumarea în continuare a cărnii acestora la o sărbătoare sacrificială.

5.5. Sanctuar

Prezența unui templu sau a oricărui loc sacru nu este obligatorie pentru efectuarea ritualurilor în odinism. Unele ritualuri pot și chiar ar trebui să fie efectuate acasă și, de exemplu, un loc în Natură poate fi ales pentru cele calendaristice.

Locul organizat al ceremoniilor, de regulă, se distinge printr-un obiect central. Acesta poate fi un altar făcut de om sau nu (de exemplu, o piatră aleasă în acest scop), un copac sau un obiect simbolic (Irmisul, una sau mai multe statui ale Zeilor etc.), precum și un deal sau un lac de acumulare. Există trei tipuri principale de altare:

„Ve este un teritoriu sacru. Acesta este un obiect nefabricat de om (un crâng, un munte, un iaz), într-un fel (inclusiv simbolic) îngrădit de spațiul exterior. Statuile Zeilor, un altar sau alt obiect central pot fi instalate permanent într-un loc sacru sau special pentru fiecare rit. Fii poate fi teritoriul din jurul obiectului miraculos folosit ca fiind central;

„Hörg este o structură sacră. Acesta este un obiect creat de om (de obicei din piatră) în aer liber sau în interior (de exemplu, un altar de acasă). Poate fi decorat cu elemente ale anturajului (simboluri, obiecte) sau imagini ale Zeilor.

Hof — un sanctuar, un templu. Aceasta este o clădire care servește special pentru ceremonii. În unele cazuri, așa-numita casă comunitară poate acționa ca un hof — o clădire sau o cameră destinată întâlnirilor comunitare la evenimente semnificative. În hof, un altar și imagini ale Zeilor sunt instalate fără greș, acolo sunt depozitate și recuzită rituală.

5.6. Misticism și magie

Odișiții cred în posibilitatea influenței (magice) neevidente asupra realității și a comunicării cu zeii și ființele supranaturale prin practici mistice. Pentru aceasta activitate se folosesc diverse tipuri de arte și practici: poezie magică (descantatii și incantatii), magie grafică și simpatică, vindecare, practici psiho-orientate, arta divinatii etc. Aceste arte nu sunt obligatorii pentru odinist, mai mult, se crede că pentru a le practica, trebuie să aveți anumite abilități, un nivel ridicat de cunoștințe și să le dedicați timp considerabil.

6. ODINISMUL ÎN SOCIETATE ȘI ACTIVITATEA RELIGIOASĂ

6.1. Organizații

Nu există o singură organizație și un singur lider în Odinism/Asatru. Fiecare țară, regiune, regiune, oraș etc. poate avea propriile organizații și grupuri religioase centralizate și locale, atât oficiale, cât și neoficiale. Tot ceea ce îi unește pe odiniști este o credință comună în aceiași zei. Cu toate acestea, multe organizații cooperează și interacționează între ele, implementând diverse proiecte care vizează răspândirea odinismului și activități educaționale.

Baza mișcării religioase Odinism / Asatru din Rusia este un grup religios care unește credincioșii pe o bază teritorială (care locuiește în aceeași așezare, district sau

regiune, în funcție de mărimea grupului), numită „comunitate” sau „godord”. Fiecare comunitate are dreptul de a-și construi propria ierarhie internă, dar, de regulă, este o asociație de membri egali sub conducerea unui singur lider. Cele mai importante decizii privind activitățile comunității se iau prin acord general.

Odinismul permite închinarea fără apartenența la un godord, dar zeii sunt centrele locale ale activității religioase. În același timp, regulile interne ale comunităților pot implica diferite tipuri de acțiuni rituale pentru noii lor membri: scopul lor nu este să accepte credințele religioase, ci să se alăture unui grup deja stabilit de colegi de credință. Nu sunt definite condiții pentru părăsirea comunității sau numărul de coreligionari: pentru aceasta sunt suficiente o decizie personală și exprimarea ei.

6.2. Preoție

În odinism, medierea între credincios și zei nu este necesară: fiecare se poate adresa lor independent. Ritualurile de familie sunt îndeplinite de capul familiei sau de soția acestuia. Totuși, desfășurarea ritualurilor comunale și a altor activități religioase importante este încredințată celui mai respectat membru al comunității, având încredere în cunoștințele și experiența sa. O astfel de persoană poate fi bărbat sau femeie și poartă titlul respectiv „Godi” (goði) și „Gidya” (gyðja). Pe lângă îndeplinirea funcțiilor de preot, Godi conduce comunitatea și este reprezentantul acesteia. De regulă, funcția lui Godi este electivă: membrii comunității înșiși aleg din rândurile lor un demn de această funcție.

6.3. Activități în societate. misionar

Principalele activități ale comunităților și ale odiniștilor non-comunitari:

- Cercetări în domeniul mitologiei, misticismului și istoriei culturilor – purtători tradiționali de tradiție;
- Iluminismul: învățarea credinței pe oameni asemănători, răspândirea de informații sigure despre dogmă, dezvăluirea teoriilor false;
- Practic: organizarea de manifestări religioase (ceremonii), inclusiv publice;
- Creativ: crearea de opere de artă inspirate din crezul odinismului.

Odiniștii nu desfășoară activități misionare în sensul de a chema la convertirea la religia lor pentru a crește numărul credincioșilor, considerând că decizia de a trece la odinism ar trebui să fie doar rezultatul liberei alegeri personale. Principala sarcină socială a odinismului ca mișcare religioasă este de a uni coreligionarii pentru activități comune. Odiniștii își exercită, de asemenea, dreptul la acoperirea publică a activităților și opiniilor lor religioase și de a familiariza pe toată lumea cu elementele de bază ale dogmei, publicarea și distribuirea lor gratuită. Familiarizarea celor care

doresc cu bazele dogmei Odinismului nu impune nicio obligație celor care doresc și nu înseamnă acceptarea Odinismului ca religie.

6.4. Atitudine față de familie și căsătorie

Odinismul nu se amestecă în relațiile intrafamiliale și în viața personală a adeptilor săi, ci consideră o familie tradițională puternică ca uniunea unui bărbat și a unei femei care cresc copiii ca fiind baza necesară a societății și garanția viitorului ei. Copiii sunt un dar al zeilor, ar trebui să existe atât de mulți dintre ei în familie cât părinții lor sunt capabili să ofere o creștere și o întreținere decentă. Odinismul salută egalitatea de gen, considerând în același timp imaginile unui bărbat masculin și ale unei femei feminine ca o bază ideală pentru o familie sănătoasă și o societate sănătoasă. Relațiile în familie din punctul de vedere al odinismului ar trebui să fie construite pe baza iubirii și a respectului reciproc.

Odinismul permite căsătoria civilă, adică. încheiat fără înregistrarea legală a relațiilor, pe baza unui rit religios sau fără acesta, însă, în baza principiului răspunderii, cheamă credincioșii să oficializeze relațiile prin încheierea atât a unei căsătorii religioase, cât și a uneia legale.

Odinismul tratează sexul ca pe o parte integrantă a vieții unui adult și nu vede nimic rușinos în sexualitate, dacă manifestarea lui nu depășește normele morale și legea general acceptate. Relațiile sexuale înainte de căsătorie, din punctul de vedere al odinismului, sunt posibile cu simțul responsabil al partenerilor pentru sănătatea celuilalt și posibilele consecințe.

6.5. Atitudine față de educație și știință

În odinism, Sacrul are o valoare deosebită, exprimată în tradiție și moștenire, precum și sub forma legăturii unei persoane cu zeii și înțelepciunea dăruită de aceștia, exprimată în textele antice și experiența acumulată de strămoși. Prin urmare, odinismul are o atitudine pozitivă față de educație, mai ales cu pozițiile dominante ale filosofiei, teologiei și mitologiei. Odinismul are o atitudine negativă față de teoria evoluției, progresul științific și dezvoltarea tehnologiei, apariția erei „realității virtuale”, ca înstrăinând o persoană de tradiție și urmând Divinul datorat în lume. Limbajul mitologic și filozofico-teologic pentru descrierea lumii este de preferat limbajului științelor naturale, care se bazează pe negarea mitului și a Sacrului.

6.6. Atitudine față de sănătate

Sănătatea fizică este un atribut indispensabil al unei vieți împlinite. Prin urmare, odinismul susține un stil de viață sănătos. În același timp, persoanele cu dizabilități

fizice sunt membri cu drepturi depline ai societății, dar nu numai în sensul că oamenii sănătoși îi tratează, ci și în sensul că fiecare, indiferent de starea lor de sănătate, poate și ar trebui să aducă tot ce este posibil. beneficii pentru societate pentru a nu fi o povară.

Asatru nu interzice obiceiurile proaste și alte excese, ci le considera a fi responsabilitatea fiecărui odinist față de propria sa sănătate, în sensul că nu trebuie să se aștepte la ajutor de la stat și societate în eliminarea consecințelor pagubei pe care el însuși le are. cauzat.

În practica rituală a odinismului, folosirea băuturilor alcoolice (miere, vin, bere) este permisă, dar nu este obligatorie.

6.7. Atitudine față de politică

Odinismul nu susține nicio mișcare politică, nu promovează niciun punct de vedere politic, nu desfășoară activități politice. Odiniștii condamnă încercările de a-și confunda religia cu orice ideologie politică și nu leagă convingerile politice ale colegilor credincioși cu credințele lor religioase.

6.8. Relația cu alte religii

Odiniștii sunt o mișcare religioasă autosuficientă, liberă de influența altor mișcări religioase. Odinismul caută să-și construiască relațiile cu alte confesiuni religioase pe baza dialogului pașnic și a respectului reciproc, fără a se declara singura religie adevărată.

Relațiile dintre reprezentanții diferitelor religii se construiesc pe baza interacțiunii interpersonale și a experienței, fără prejudecăți, dar în funcție de onoare și pedeapsa justă pentru bine și rău.

6.9. Atitudine față de drepturile și obligațiile civile ale adeptilor lor și ale clerului

Odinismul nu îngrădește în niciun fel drepturile și obligațiile civile ale adeptilor și clericilor săi, el face apel la îndeplinirea de către credincioși a îndatoririlor lor civice, indiferent de preferințele politice, dacă aceasta duce la prosperitatea lor și la eliminarea conflictelor cu societatea. Odinismul condamnă orice activitate ilegală și își încurajează adeptii să se abțină de la ea.

6.10. Cum să devii singur?

Pentru a intra pe deplin în tradiția odinismului, pe lângă propria dorință, este necesar să implementați cel puțin două dintre cele trei condiții:

1) Cunoașterea limbii: a) ca cunoaștere a uneia dintre limbile germano-scandinave (germană, daneză, suedeză, norvegiană, islandeză, protogermanică etc.), pe care strămoșii le-au vorbit și le-au vorbit cu zeii; a scris vrăji etc. d.; b) ca o cultură a tradiției, în care limba în sens larg se dezvăluie prin cultură grafică, arhitectură, arhitectură, folclor, broderie și îmbrăcăminte, obiceiuri, credințe, ritualuri și ritualuri etc.

2) Pelerinaj în țara natală a Zeilor într-una sau mai multe țări moderne germano-scandinave: Germania, Suedia, Danemarca, Norvegia, Islanda, Austria, Elveția etc. Pelerinajul vă permite să vă alăturați literalmente naturii antice, în care germanul -Se întrupează zeii scandinavi, în contact cu care trăiau strămoșii care credeau în zei. În timpul pelerinajului, se recomandă efectuarea ritualurilor de slăvire a zeilor pentru a stabili contactul cu aceștia în țara natală.

3) Apartenența la popoarele germanice prin strămoși. Ca orice tradiție etnică (păgână), Odinismul este o manifestare a sacrului pentru popoarele germano-scandinave, precum hinduismul este o manifestare pentru hinduși, elenismul pentru greci, Rodnoverie pentru ruși etc. Odinismul nu stabilește proporții și rapoarte clare ale prezenței „sângelui germanic”, prezența strămoșilor germani în genealogia previzibilă a unei persoane este suficientă.

În ciuda factorului etnic, odinismul nu împărtășește ideile de naționalism și toate formele de etno-șovinism, precum și multiculturalismul și respingerea identității. Fiecare națiune este purtătoarea propriei sale tradiții unice și pe deplin înțelese numai pentru ea. Relațiile dintre reprezentanții diferitelor popoare și tradiții se construiesc pe baza interacțiunii interpersonale și a experienței, fără prejudecăți, dar conform onoarei și răzbunării corecte pentru bine și rău.

Anul 2018 al cronologiei general recunoscute

EXPLICAREA PUNCTELOR INDIVIDUALE ALE FUNDAMENTELOR

Addendum la paragraful 6.10 din Fundamentele credinței.

Există trei religii abrahamice (creaționiste) în lume care sunt globale și orice persoană de pe Pământ poate intra (accepta credința) datorită universalității doctrinei lor — acestea sunt creștinismul, islamul și iudaismul (cu rezerve). Există și budismul, a cărui predare nu depinde nici de etnie. Iar ultima este o viziune atee asupra lumii, care este disponibilă tuturor oamenilor a priori. Toate celelalte tradiții din istorie sunt etnice, strâns asociate cu popoarele și postulează etnocentrismul. Mai mult decât atât, manifestarea etnocentrismului în cadrul religiilor abrahamice sau budismului sunt, de asemenea, urme ale tradițiilor păgâne și ale structurilor acestora. Exemple vii sunt tezele „Rusul înseamnă ortodox”, „Islamul este religia Caucazului”, „Tibetani sunt purtătorii budismului pur”, și așa mai departe, adică atunci când o religie începe să facă apel la legătura sau identitatea cu oameni, aceasta este o manifestare relicvă a etnocentrismului păgân.

Toate popoarele din antichitate cunoșteau legătura „trib = tradiție”, „popor = tradiție” și o protejează; aceasta este starea firească a lucrurilor, care consolidează diversitatea popoarelor și tradițiilor, identitatea lor în întregul spectru al deosebirilor și asemănarilor între ele.

O consecință directă a acestui fapt este că odinismul este o tradiție asociată unui grup de popoare germano-scandinave, iar pentru un adept care dorește să intre în această tradiție, prezența unei legături de sânge cu unul dintre aceste popoare este obligatorie. Există două abordări pentru a rezolva această problemă:

Etnism strict sau atitudine populară. Adeptul trebuie să aibă o rudenie directă și observabilă în decursul a n generații mici cu unul dintre popoarele de limbă germanică. Adică strămoșii sau strămoșii săi trebuie să fie germani, suedezi, austrieci, islandezi sau danezi. Este cel mai de dorit — pe partea paternă, dar este permisă și matrilocitatea.

Un etnism mai puțin strict sau o poziție de tribalism. Un adept poate avea rădăcini germanice mai îndepărtate sau amestecul lor minim, sau să nu aibă deloc astfel de rădăcini. În al doilea caz, se poate căsători cu un reprezentant al poporului. De exemplu, a te căsători cu un danez sau a te căsători cu un german înseamnă, într-un fel sau altul, intrarea în cercul etnic familie-clan și oferirea copiilor cu rădăcini etnice în tradiție.

Tribalismul permite și intrarea fără căsătorie, dar cerințele pentru un adept în acest caz nu fac decât să crească — cunoștințe de cultură, limbă, istorie, pelerinaj etc. devin obligatorii. Tribalismul de facto este o variație a poziției etnicismului.

Tradiția este întotdeauna legată de popor, dar niciodată de națiune. Nu există păgânism francez, la fel cum nu există păgânism în Belgia, Elveția sau Federația Rusă. Dar există păgânism celtic sau celtico-romanice în Franța și Belgia, există păgânism germano-scandinav în Elveția și slavo-rus în Rusia.

O concepție greșită similară este postularea universalismului și a „granițelor deschise” pentru intrarea în tradiție. Afirmările că „tradiția poate fi aleasă” și „Mă consider odinist – și asta este suficient, nu mai e nevoie de nimic” – sunt eronate și contrazic adevărul.

Universalismul și iresponsabilitatea (în alegere) dau naștere la degradare, iluzii și ignoranță și intoleranță religioasă.

În Edda în proză, Snorri Sturluson deduce „genealogia” lui Odin și Æsir din Troia, reducând zeii la statutul de oameni (această abordare se numește euhemerism). O astfel de mișcare nu este adevărată, Zeii germano-scandinavi nu au fost și nu sunt originari din Asia Mică și, în plus, nu au fost niciodată descendenți divinizați ai oamenilor. Această poziție a lui Snorri se datorează obiceiului larg răspândit în epoca sa de a deriva rădăcinile genealogice ale conducătorilor legendari și vii din frumoasa Antichitate, ceea ce a adăugat la o mai mare autoritate a acestora. Povestea spusă de Snorri copia de facto povestea lui Eneas, eroul Războiului Trinității și strămoșul mitic al viitorilor fondatori ai Romei.

SIMBOLISM

Note generale despre simbolism

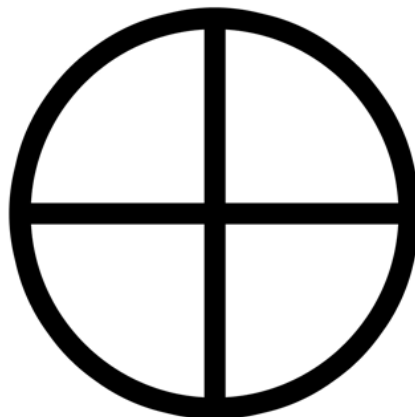
Adăugarea extinsă la paragraful 5.2 din „Fundamentele credinței”.

Este imposibil de descris exhaustiv întregul complex al simbolismului tradițional, acoperind toate sferele vieții: viață, familie, societate, meșteșuguri, vânătoare, război, naștere, culte sacre, zei și miturile lor, moarte și viața de apoi. Prin urmare, vă prezentăm o scurtă prezentare a celor mai comune și cunoscute simboluri asociate tradiției germano-scandinave.

Cruce celtică

O cruce echilaterală înscrisă într-un cerc este unul dintre cele mai comune simboluri indo-europene ale soarelui, precum și un calendar sub forma Roții Anului.

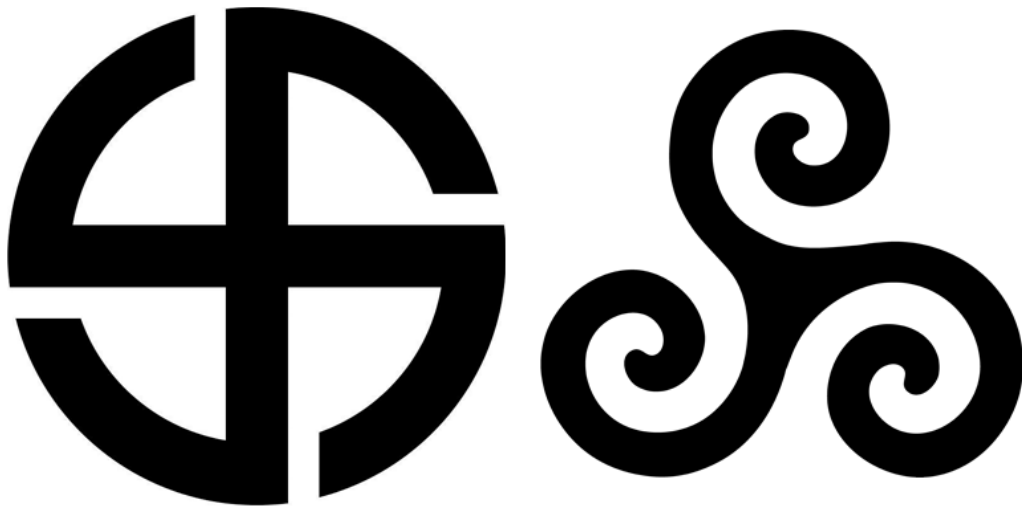
Vezi capitolul Calendar sacru.

Felfot

Fylfot este numele anglo-saxon al svasticii, unul dintre cele mai comune simboluri ale soarelui indo-europene. Înfățișat cu patru sau șase raze, îndoit la stânga sau la dreapta, adesea rotunjite.

O variantă a simbolului este triskelionul, asociat mai frecvent cu moștenirea celtică. Are versiuni rotunjite și drepte. Forma sub formă de trei raze este adesea asociată cu simbolismul sacru al numerelor 3 și 9, des întâlnit în tradiția germano-scandinavă: trinitatea Odin-Hoenir-Lodur, triada norn, cele nouă lumi ale lui Yggdrasil etc.

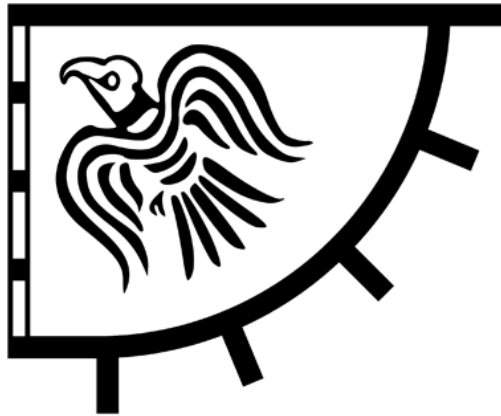
Valknut

Literal — „Nodul celor căzuți”, un simbol găsit pe pietre pe insula suedeză Gotland. Sensul exact al simbolului în tradiție este necunoscut sau nu este păstrat, dar mediul semantic indică legătura acestuia cu asul Odin și sacrificiul. De asemenea, un nod (nut) este o legătură, o datorie, un jurământ (o legătură). Imaginea simbolului a trei triunghiuri este, de asemenea, asociată cu semantica numerelor 3 și 9 din tradiție.

Banner Raven

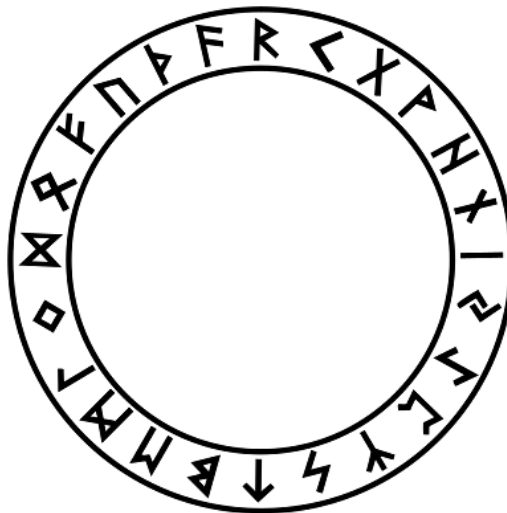
Steagul sub care vikingii și-au făcut călătoriile pe mare. Raven este pasărea sacră a lui Odin, asociată cu lumea morților.

Rune

Runa — „secret”, inițial — un sistem magic pentru divinație, scriere de vrăji și farmece. Este strâns legat de limbi și își găsește cea mai mare înflorire în ele. Mai târziu au fost folosite în diferite versiuni ca scris.

Vezi capitolul Rune.

Ciocanul lui Thor

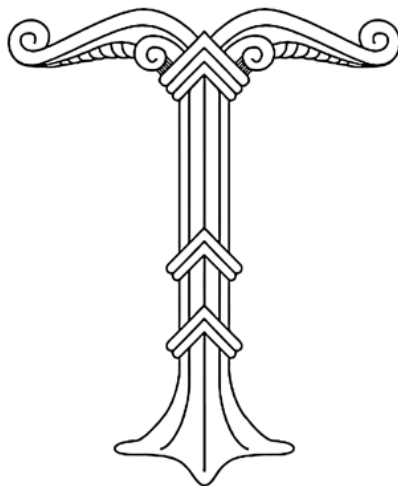
Mjöllnir este un atribut al asului Thor, fiul lui Odin, zeul protector de giganți și zeul tunetului. Distribuit pe scară largă sub formă de pandantive într-o varietate de modele. În era credinței duble, au existat „schimbitori” care combinau Mjöllnir și crucea creștină în același timp.

Irmínsul

Irmínsul — Stâlpul lui Dumnezeu Irmin, o clădire religioasă a germanilor continentali. Este menționat în cronicile lui Adam din Bremen, precum și în analele secolelor X-XI. Aspectul exact al Irmínsulului este necunoscut, sursele îl descriu ca pe o punte înaltă de lemn în cinstea lui Dumnezeu.

Imaginea modernă a lui Irmínsul merge înapoi la ezoterismul occidental și se bazează pe basoreliefurile din Exterstein. Autenticitatea unei astfel de grafice nu a fost încă confirmată și este controversată. Adesea identificat cu Yggdrasil datorită semnificativității generale a coloanei verticale și a axei Lumii.

Scull

Craniul uman a fost mult timp un simbol al morții și al înțelepciunii. În tradiția germano-scandinavă, simbolismul unui craniu sau al unui cap separat de corp este asociat cu Mimir, care avea memorie nelimitată, al cărui cap Odin l-a salvat cu prețul

ochiului. De asemenea, asociat cu craniul (un pahar pentru vin din craniu) este motivul răzbunării, expus în „Cântarea lui Völund”.

Simbolul nu are o grafică strictă.

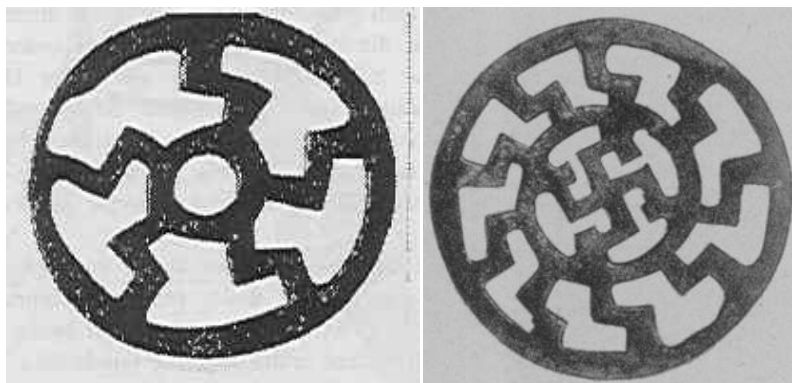

ALU

ƿ ǀ ƿ — Una dintre cele mai cunoscute și des întâlnite formule magice, în sensul ei, se întoarce la cuvintele „el” (ale; proto-germanic *aluþ) și/sau „amulet”.

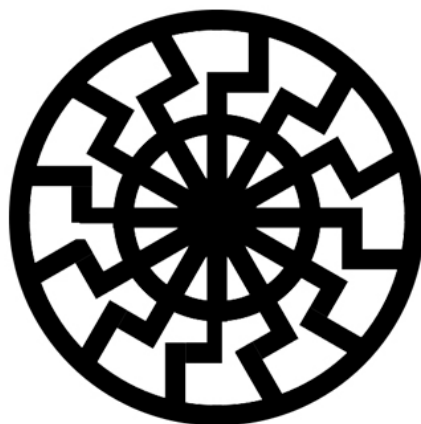
Soare negru

Simbol esoteric modern în tradiția germano-scandinavă. Rădăcinile sale se întorc la elementele vestimentare ale vechilor germani continentali (artefactele sunt expuse în muzeele din Berlin).

În tradiția modernă germano-scandinavă, are mai multe semnificații, de la simbolismul solar obișnuit la un simbol al cunoașterii ezoterice „nu pentru toată lumea”. Semnificația simbolului a fost puternic influențată de ezoterismul și teosofismul european din secolul al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Cea mai

comună este versiunea grafică din mozaicul de pe podeaua Castelului Wewelsburg, Germania.

RUNE

Rune — sistemul magic al vechilor germani și scandinavi. Runele sunt strâns legate de acele limbi care le-au adaptat pentru scriere: islandeză, norvegiană, daneză, suedeză, în reconstrucție — proto-germanică (bătrânul Futhark).

Inițial, runele au fost folosite pentru divinație și pentru vrăji pe bănci, arme și alte artefacte. Fiecare rună are propria sa concisă nume-valoare și fonetică. Futhark este împărțit în trei attas (ætt, „familie”) cu opt rune în fiecare: att Freyr, att Hagala, att Tyur — conform numelor zeilor și prima rună la începutul fiecărui atta.

Dar mai strâns împletit cu limbajul, mai ales cu poezia și vrăjile, sistemul runic se dezvăluie ca o floare care a crescut dintr-o sămânță, atingând plenitudinea. Prin urmare, cea mai importantă concluzie este că, pentru a stăpâni și a folosi runele, este necesar să cunoașteți una dintre limbile autentice ale tradiției germano-scandinave.

„Alfabetele” sau „sistemele” runice se numesc Futharks, după numele primelor caractere la rând. Există mulți Futhark:

Elder Futhark — 24 de rune;

Junior Futhark — o versiune scandinavă prescurtată a 16 rune;

Futork anglo-saxon;

Rune islandeze;

Rune daneze;

Rune suedeze.

Pentru a adapta runele la transmiterea sunetelor în diferite limbi, se introduc rune și simboluri runice suplimentare pe baza celor anterioare sau cu grafică unică sau se reduce numărul de simboluri. În același timp, semnificațiile magice și semantice corespunzătoare nu apar întotdeauna pentru simboluri noi; rune suplimentare pot însemna mai multe sunete diferite, dar în sens magic ele se reduc la o rună „părinte”.

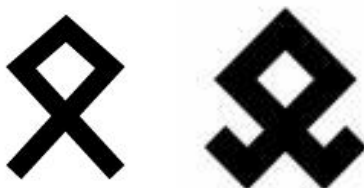
Astăzi, runele au devenit un element foarte popular al ezoterismului, care dă naștere la multe interpretări eronate și concepții greșite care nu aparțin tradiției germano-scandinave și adesea contrazic în mod deschis mitologia, istoria și lingvistica.

Rună goală – inventată de R. Blum, nu a existat niciodată în antichitate;

Runa inversată este o inovație modernă, vechii germani nu făceau deosebire între o rună verticală sau inversată atunci când ghiceau — s-a înțeles întotdeauna pe sine în sensul ei direct;

Grafica spartă a runei este o inovație modernă, vechii germani nu s-au concentrat pe rigoarea geometrică a graficii runice și acest lucru nu a afectat în niciun fel semnificațiile runelor;

Identificarea runei Odal cu Erda, în timp ce acesta din urmă este un simbol runic bazat pe primul și are același sens de „patrie”, dar la feminin – „patrie”, cf. Waterland-Mutterland;

Armanic futhark de Guido von List este o inovație ezoterică modernă care nu corespunde realității istorice;

Teoria protorunic a lui Hermann Wirth, o ipoteză modernă a savantului olandez Hermann Wirth, nu corespunde datelor arheologice și lingvistice ale runologiei.

Raportul fonetic al runelor în limbile scandinave

ƿ	ᚢ	ᚦ	ᚨ	ᚱ	ᚴ	ᚷ	ᚹ	ᚻ	ᚾ	ᚿ	ᛀ	ᛁ	ᛃ		
ƿ	ᚢ	ᚦ	ᚨ	ᚱ	ᚴ	ᚷ	ᚹ	ᚻ	ᚾ	ᚿ	ᛀ	ᛁ	ᛃ		
ı	ı	ı	ı	ı	ı	ı	ı	ı	ı	ı	ı	ı	ı		
f	u	þ	ã	r	k	h	n	i	a	s	t	p	m	l	R
v	o	ð	æ		g	γ		e	æ		d	b			
	y		ẽ		γ			ø	e		nd	mb			
	ø		o		ng			y	o						
	w														
	au														

Divinație

Potrivit lui Tacitus, cel mai vechi și cel mai simplu mod de ghicire este să scoți sau să arunci trei rune ca răspuns la o întrebare. Prima rună vorbește despre trecut, a doua despre prezent și a treia despre viitor, sau toate trei sunt interpretate ca o divinație în avans.

AESIR ȘI VANIR

Adăugarea extinsă la paragraful 2.1 din „Fundamentele credinței”.

O scurtă descriere și nume ale celor mai faimoși și venerati zei, din clanurile Ases și Vanir, în tradiția germano-scandinavă.

Ođinn

Isl. Ođinn, DE Wotan – înseamnă literal „Furios”, „Furios” (cf. exaltat) – asul suprem al panteonului germano-scandinav. Are multe nume și funcții, printre care: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeul Războinicilor, Dumnezeul Înțelepciunii, Dumnezeul Morții, Dumnezeul Rătăcitor. Totodată, patronul dimensiunii regal-militare și șamanico-extatice, piatra de temelie a tradiției germano-scandinave.

Atribute: inel Draupnir, sulită Gungnir, mantie albastră și pălărie.

Animale: calul cu opt picioare Sleipnir, lupii Geri și Freki (Lacomii și lacomi), corbii Hugin și Munin (Gândirea și Memoria).

Înfățișat ca un rătăcitor cu părul cărunt, cu barbă și cu un singur ochi, învelit într-o mantie albastră și cu o pălărie. Sau ca războinic suprem, stăpânul Valhallei — sala einherjar, cei mai buni războinici căzuți, care sunt adunați pe câmpul de luptă de Valkyries (Carriers of the Fallen).

Freya

Freja — înseamnă Doamnă sau Liberă — Zeiță din genul Vanir, sora lui Freyr, fiica lui Njord. Întruchiparea feminină a forțelor Fertilității și Erosului, Zeița Morții și a celor căzuți pe câmpul de luptă, liderul Valchiriilor, printre nume: Doamna sau Mama celor căzuți, Vanadis. Împreună cu Odin în nume proprii formează o pereche: Valfaðer și Valamoðer.

Atribute: penajul magic al unui șoim, colier Brisingamen.

Animale: două pisici înhămate la un car, Hildisvini mistrețul.

Patronează iubitorii, ducându-i în viața de apoi în camerele din Folkvang. Aspectul estatico-iubitor al principiului feminin.

Thor

Isl. Thor, german Donnar – înseamnă „Tunet” sau „Furtună” – fiul lui Odin și al Zeiței Yord (Pământ), zeul-protector al oamenilor și Midgard de jotuns și turses.

Atribute: Mjolnir, centura magică a puterii.

Animale: capre înhămate la un vagon.

El a fost recunoscut pe scară largă în rândul oamenilor, reflectat în amulete în formă de ciocan. A apărut sub forma unui războinic cu barbă roșie.

Tyr

Tyr — Dumnezeu — as-patron al războiului și justiției. Înfățișat cu o mână, a pierdut-o pe a doua punându-l în gura lui Fenrir ca gaj, când așii au capturat lupul. Se crede că cultul lui Tyr a precedat cultul lui Odin, dar apoi Tyr a fost mutat la periferie din cauza pierderii statutului. Numele său se găsește adesea în terminațiile numelor masculine ale zeilor *-tyr.

Freyr

Freyr — Lord, cunoscut și sub numele de Yngwie / Yngvar, progenitorul mitic al Ynglings — Zeul Fertilității și personificarea masculină a forțelor lui Eros, fratele lui Freya, fiul lui Njord.

Atribute: un falus pronunțat pe figurinele antice, un cult falic în general.

Animale: mistreț.

Frigg

Frigg — Iubit, uneori identificat cu Freya ca o ipostază diferită — soția lui Odin, cea mai mare mamă a genului Ases, mama lui Balder și Hod.

Atribute: roată, servitoare Fulla, Gna, Clay.

Protejează căsătoria, uniunea familială, nașterea. Aspectul familial-matern al femininului.

Njord

Njörðr — Zeul mărilor, vântului, pescuitului și bogăției din familia Vanir. Soțul lui Skadi, tatăl lui Freya și Freyr.

Heimdall

Heimdallr este asul care păzește podul curcubeu Bifrost, gardianul lui Yggdrasil, care anunță începutul lui Ragnarok.

Atribute: corn Gjallarhorn.

Se crede că el a servit drept prototip al imaginii târzii a lui Moș Crăciun în cultura europeană. În tradiția modernă scandinav-germanică, este adesea identificat cu Rig, care a stabilit împărțirea oamenilor în clase de sclavi, oameni liberi și stăpâni.

Balder

Baldr este fiul lui Odin și al lui Frigga, tânărul zeu al primăverii și al frumuseții. Mitul său este adesea interpretat în concordanță cu ciclurile naturii muribunde și a renașterii.

Atribute: invulnerabilitate, inel Draupnir.

Moare din mâna fratelui Hyod la instigarea insidioasă a lui Loki.

Loki

Loki — sensul numelui nu este cunoscut cu exactitate, este ridicat la „Foc” sau verbul „Închidere”, „Închidere”. Una dintre cele mai complexe figuri din întregul panteon. Are o origine titanică directă, dar ca frate al lui Odin, a fost acceptat în familia zeilor. În timp ce rămâne fidel ordinului așilor, el rămâne printre aceștia, dar mai târziu revine la partea titanică a opoziției față de zei, dezvăluindu-și natura.

Patronizează dezordinea, încălcând regulile, este un șmecher.

Copii: Jormundgand, Hel, Fenrir.

Animale: iapă, somon (în care se întoarce el însuși).

Norne

Urd, Verdandi, Skuld — Trecut, Devenire și Viitor — trei surori din genul jotuns, dar care posedă un statut divin datorită naturii lor fundamentale. Ei determină soarta și soarta lumii, oamenii și zeii, țesăturile învârtite și firele destinului, prezic viitorul. Spre deosebire de natura lor titanică, ei nu arată ostilitate față de zei și oameni.

JOTUNS

Puteri și entități antice deosebite din tradiția germano-scandinavă, ostile zeilor și ordinii lor, precum și lumii oamenilor și omului. Confruntarea dintre zeii germano-scandinavi și titani este un complot frecvent în mituri și una dintre liniile axiale ale întregii istorii și metafizicii omenirii și cosmosului. Etimologic, numele Jötun înseamnă „devorator”; esența jotunilor este foamea, sărăcia și lipsa, grosolănia, spre deosebire de Zei, a căror esență este abundența, excesul, darul, rafinamentul.

Hel

Hel este o Titanesă, fiica lui Loki și Jotunshi Angrboda. Considerată în mod eronat „Zeița morții”, în timp ce ea este doar stăpâna uneia dintre lumile morților — lumea inferioară plictisitoare și sumbră din Helheim.

Înfățișată ca o femeie cu fața albastră, jumătate femeie și jumătate moartă.

Animale: îmbrăcați câinele, gardianul lui Helheim.

Jormundgand

Jormundgand — Viermele Lumii — urmașul lui Loki și al jotunsha Angrboda, un șarpe uriaș ipohtonice care se înfășoară în jurul Midgard pe fundul oceanelor și își mușcă coada. În Ragnarok, el va fi ucis de Thor, dar va avea timp să-l otrăvească fatal.

Fenrir

Fenrir este urmașul lui Loki și Jotunshi Angrboda, un lup uriaș care a fost capturat de Aesir și despre care se prevede că va juca un rol decisiv în Sfârșitul Lumii. Izbucnind la sfârșitul timpului, înghiți Soarele și luptă-te cu Odin în Ragnarok. Reflecția sa mitologică „mai tânără” este câinele Garm.

SPAȚIU

În tradiția germano-scandinavă, cosmosul este reprezentat sub forma Arborelui Lumii (frasin, conform unei alte versiuni — tisa) Yggdrasil. Universul este format din nouă lumi, spre care se întind rădăcinile lui Yggdrasil și de-a lungul cărora curg râuri și pâraie de sub el.

Asgard -Ásgarðr — lumea cerească a Asilor, tronul lui Odin, locul sălilor tuturor Asilor și al unora dintre Vaniri.

Vanaheim- Vanaheimr — casa lui Vanir, de asemenea aproape de Asgard și Midgard.

Alfheim- Álfheimr – lumea elfilor strălucitori, a spiritelor naturii și a geniilor locurilor.

Midgard- Miðgarðr — Gardul pământului de mijloc, centrul universului și al lumii oamenilor.

Svartalfheim- Svartalfheim — lumea elfilor întunecați sau a piticilor.

Jotunheim- Jötunheimr — lumea jotuns, turs, "capitala" — Utgard.

Helheim- Helheim — lumea mohorâtă inferioară a morților, posesiunea lui Hel.

Muspelheim- Muspelheim — una dintre cele mai vechi lumi, Lumea de foc și sediul gigantului de foc Surtr (Surtr, Negru).

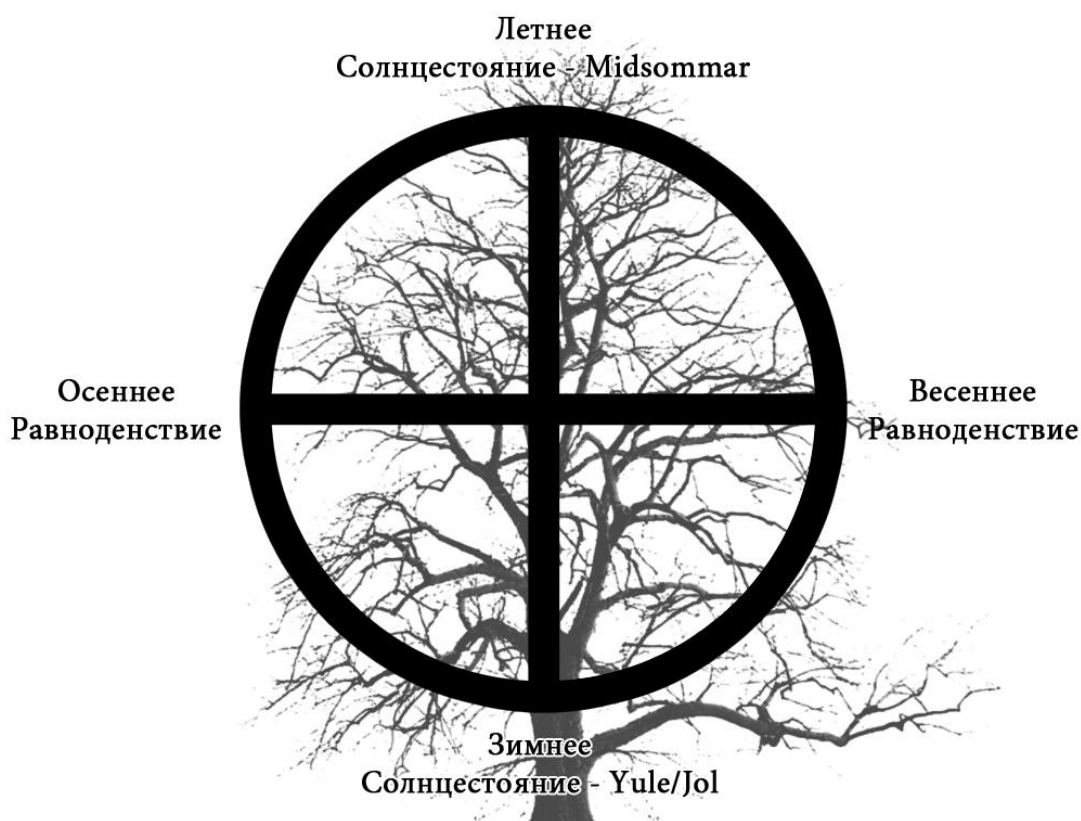
Niflheim- Niflheimr — una dintre cele mai vechi lumi, lumea ceață sau lumea gheții; din interacțiunea cu Muspelheim începe manifestarea unei lumi neordonate.

Ginnungagap- Ginnungagap – Abisul deschis, una dintre cele mai misterioase zone ale întregului univers, este menționat doar în treacăt în Eddas. Din ea apar primele lumi, dar nimeni nu a creat-o vreodată, a fost și este întotdeauna dincolo de limitele existenței și ale timpului. mier Haosul grecesc în Hesiod.

CALENDAR SACRU

Cel mai important simbol și harta fundamentală a tuturor datelor sacre este Roata Anului — așa-numita. Cruce celtică.

Ea reflectă simplu și profund cele mai importante patru date solare. Pe axa verticală de deasupra se află Solstițiul de vară, șederea Soarelui în punctul său cel mai înalt pe Cer, momentul celei mai lungi zile și a celei mai scurte nopți și, în același timp, acesta este punctul de cotitură al declinului Soarelui. Mai jos — solstițiul de iarnă — cea mai importantă dată din an, șederea Soarelui în punctul cel mai de jos, cea mai lungă noapte și cea mai scurtă zi a anului, acesta este timpul morții și nașterii, reînnoirea lumii și începutul un an Nou.

Pe axa orizontală sunt două date, în stânga — echinocțiul de toamnă, în dreapta — echinocțiul de primăvară. Acestea sunt datele care marchează punctele mijlocii ale drumului Soarelui între Solstiții, punctele marcând schimbarea dominației zilei asupra nopții și invers — noaptea asupra zilei. Rețineți că punctele datelor solare sacre nu sunt strict legate de datele calendaristice; are loc o fluctuație a vârfului mișcării Soarelui în 2-3 zile.

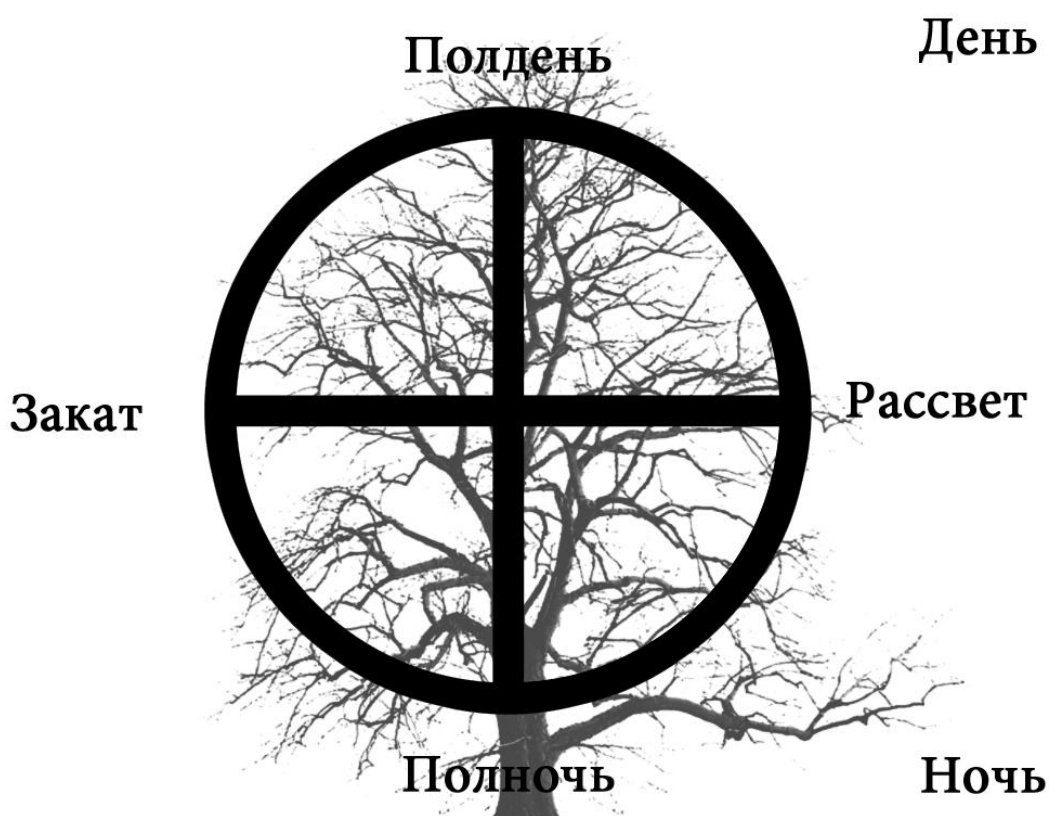
Roata Anului afișează, de asemenea, multe cicluri sacre de scări diferite: cercul zilei — cursul Soarelui și al Lunii, cercul Anului — cursul Soarelui peste Cer, cercul Vieții și al Morții a persoanei însuși: Naștere (Răsărit) — Tinerețe — Maturitate — Bătrânețe (Apus); un cerc mare de istorie: Nașterea Lumii, formarea, înflorirea, declinul și Moartea ei; precum și o hartă sacră a spațiului: nord deasupra, sud dedesubt, est și la dreapta și, respectiv, la stânga.

La intersecția axelor verticale și orizontale, se află Centrul Spiritual al Lumii, Axa sa, în jurul căruia are loc o rotație a vieților, anilor, nașterilor și morților lumii. Centrul este Principiul, Calitatea, Ideea, Spiritul.

Cercul exterior — periferia — este cantitatea, varietatea formelor, materia.

Conform unei alte versiuni, nordul în sus este concentrarea sacrității luminii, iar partea de jos a sudului este concentrarea forțelor întunecate (nu mai puțin sacre, dar diferite), iar Lumina Nordului (Ex Nord Lux) coboară de sus. și în cele din urmă se risipește mai jos.

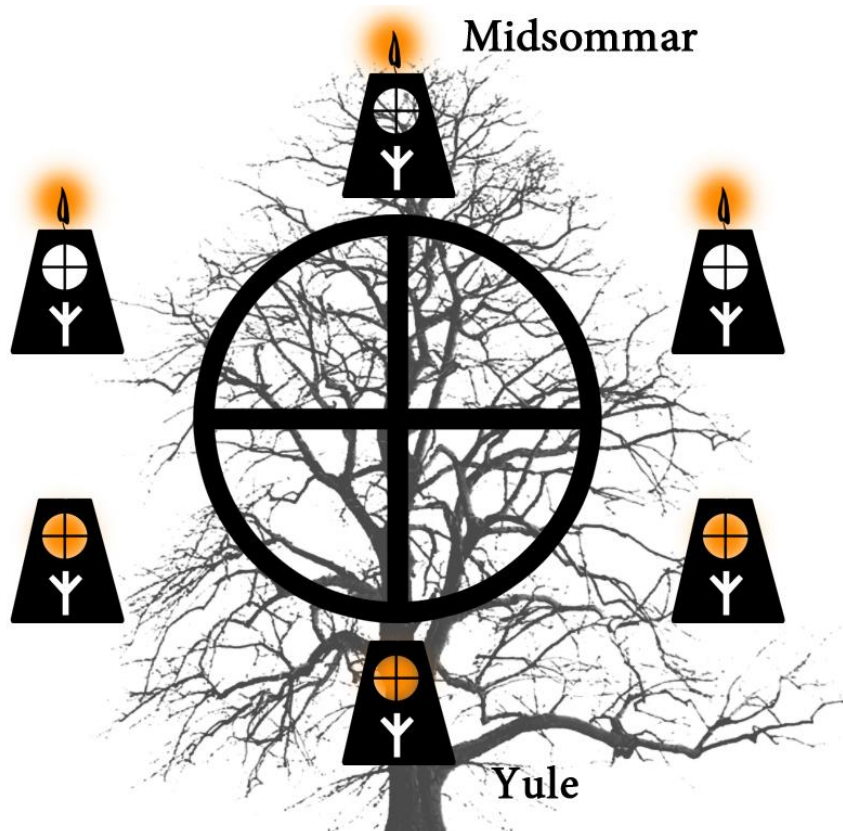

Trebuie înțeles că oamenii din nord au văzut anul altfel decât oamenii care locuiau la sud de 22 de grade latitudine nordică. Peste acest grad, ziua a durat o jumătate de an, iar noaptea polară a durat o jumătate de an, acest fenomen poate fi observat astăzi în nord. Spre sud, se observă deja împărțirea anului și a zilei în patru părți: dimineața, după-amiaza, seara, noaptea — primăvara, vara, toamna, respectiv iarna.

O altă notă importantă se referă la faptul că mișcarea Soarelui pe calendar merge în sens invers acelor de ceasornic, de la Solstițiul de iarnă în sus în cerc, iar mișcarea ceasului zilnic merge în sensul acelor de ceasornic, condiționat de sus de la Solstițiul de vară în jos până la Solstițiul de iarnă. Această mare diferență sugerează că mișcarea calendaristică în sens invers acelor de ceasornic a Soarelui reflectă și se

referă la Ordinul, Centrul și Spiritul sacru, în timp ce mișcarea în sensul acelor de ceasornic a zilei reflectă percepția pur umană profană.

De o importanță incontestabilă pentru strămoși a fost ciclul anual de semănat, cultură și recoltare, calendarul fiind și o reflectare a vieții agricole a comunității. Dar, din păcate, astăzi acest strat de tradiții este mult mai puțin relevant, deoarece puțini dintre păgâni au, și cu atât mai mult depind de pământ și plug, de aceea, considerăm că nu este relevant să reproducem pe muribunzi (și pe alocuri morți).) se formează în epoca de astăzi a Sfârșitului Timpurilor.

Deja în istoria modernă, un exemplu excelent de manifestare arhetipală a fost Lampa Yule, care și-a primit formarea și distribuția în prima jumătate a secolului al XX-lea în Germania.

Lampa Yule este o lampă tubulară din ceramică cu bază pătrată și îngustare în partea superioară, cu un orificiu pentru ca aerul cald să iasă. Lampa în sine este decorată cu ferestre sculptate pe fiecare parte, sub formă de cruce celtică, rune Hagal, inimioare etc.

Conform obiceiului stabilit, de la începutul zilelor de Yule (din noaptea dinaintea solstițiului de iarnă), în interiorul lămpii se aprinde o lumânare și arde timp de șase nopți, simbolizând călătoria Soarelui în partea inferioară a cercului de anul; de la echinocțiul de toamnă — prin Yule — până la echinocțiul de primăvară.

În următoarele șase nopți, pentru un total de douăsprezece luni și două jumătăți principale, o lumânare este aprinsă în partea de sus a lămpii, simbolizând Soarele nou-născut și calea acestuia de-a lungul părții superioare a cercului Anului, de la Echinocțiu. — prin Midsommar — până la următorul echinocțiu.

BLOT

Adăugarea extinsă la paragraful 5 din „Fundamentele credinței”.

Descrierea celui mai simplu ritual posibil de glorificare a zeilor (blot).

În structura și forma lor, toate ritualurile au o ordine și trăsături comune, pe baza cărora apar schimbări în funcție de anotimpul anului sau de tema patei (Midsomar sau Yule, festivalul recoltei sau consacrarea artefactelor).

Ritualurile pot fi complexate prin introducerea unor elemente suplimentare extrase din surse etnografice. Unele aspecte ale patei sunt dezvăluite doar prin experiență, intuiție și revelație, impregnate cu simbolismul acțiunii, o persoană, așa cum ar fi, intră în apele râului, dobândind astfel o înțelegere a fluxului și a ceea ce ar fi potrivit în canalul său și ce nu este.

Pentru început, se alege un loc în natură, în singurătate de civilizație și străini. Poate fi o poiană într-o pădure sau un câmp mare, munți și stânci, un loc lângă un râu sau un lac. Sunt de preferat locurile luminoase pe un deal.

În locul ales este construit un mic altar. Poate fi o piatră mare plată sau o punte de lemn.

Pe altar și lângă el se află un pat de țesătură, pe el sunt figurine ale Zeilor din materiale naturale (lemn, metal, piatră, os), o pungă cu rune, o lumânare rituală, un corn de băut și ofrande pentru zeii.

Ofertele pot fi: legume, fructe (în special mere), pâine (de preferință de casă), carne, băuturi ușoare (miere, bere, vin etc.).

Un mic foc ritual este construit în fața altarului. La Echinocțiul de Toamnă și la Yule, focul se construiește ca un „fântână”, o formă de rug funerar ritual care reflectă apusul soarelui toamna și moartea și renașterea lui în timpul iernii. La Echinocțiul de primăvară și Midsomar, focul se dezvoltă sub forma unui „con” — aceasta este o formă care reflectă aspirația și ascensiunea în sus primăvara și atingerea vârfului vertical al soarelui vara.

Ca o glorie, puteți folosi celebrele replici din „Discursurile lui Sigdriva”:

3.
«Heill dagr!
Heilir dags synir!
Heil nótt ok nift!
Óreiðum augum

lítið okkr þinig
ok gefið sitjöndum sigr!

4.
Heilir æsir!
Heilar ásynjur!
Heil sjá in fjölnýta fold!
Mál ok mannvit
gefið okkr mærum tveim
ok læknishendr, meðan lifum.»

De asemenea, puteți completa laudele cu discursurile voastre, referindu-vă la anumiți zei și spirite.

Dacă patarea este efectuată de un grup de credincioși, atunci vasul cu băutura rituală este trecut la dreapta în mâna dreaptă. Toată lumea pronunță laudă și soarbă din vas spre gloria zeilor.

După sau în timpul proslăvirii, poți sfinți amuletele cu ajutorul conspirațiilor și consacrării cu patru elemente: flacăra unui foc, vântul respirației tale, apa (apa poate simboliza o băutură dintr-un corn) și pământul pe care ritualul este îndeplinit.

Ritualul se termină când focul ritual se stinge și arde darurile aduse zeilor; când băutura rituală se bea până la sfârșit și este, de asemenea, sacrificată parțial zeilor (turnată în foc sau pe pământ).

MANIFESTAȚIONISMUL

Doctrina manifestării este doctrina manifestării, în latină „manifestatia”, de la verbul „manifestare”, „manifestare”. Potrivit manifestaționismului, întreaga lume este o manifestare a lui Dumnezeu, dezvăluirea aspectelor sale, lumea este auto-descoperirea lui Dumnezeu. În manifestaționism nu există creator și creație, lumea și Dumnezeu sunt identici, sunt egali în esența și natura lor. Zeii păgâni, în special cei supremi, sunt adesea înzestrați cu epitetele „Tatăl” și „Mama”, Odin-Totul-Tatăl, Mama Frigga și așa mai departe.

O astfel de identitate fundamentală, ontologică a lui Dumnezeu și a lumii nu exclude structura ierarhică a lumii. Lumea este plină de zei seniori și juniori, spirite și animale, dar această ierarhie nu dă naștere la dualitate (cu excepția, poate, iluzorie) între lume și Principiu.

Manifestaționismul este doctrina originală a percepției directe a realității așa cum este ea, neformată de decalajul dintre Dumnezeu și lume.

Lumea și omul „carne al cărnii” poartă „substanța” divină, de fapt, universul devine o „oglinză” în care Dumnezeu se contemplă pe sine și în această contemplare a Divinului i se atribuie omului un rol deosebit, ca ființă. care este capabil să realizeze Divinitatea lumii și propria sa sursă divină. Cu alte cuvinte: lumea păgână este miracolul original și neîntrerupt al Bobotezei în întreaga lume, natură, popoare și oameni.

Doctrina creaționismului constă în afirmarea unei diferențe fundamentale, ontologice, între Dumnezeu și lume. Dumnezeu este primar și unic, lumea este secundară și creată. Vizual, această afirmație este ilustrată de o metaforă despre maestru și vasul de lut creat. Desigur, oala poartă ștampila maestrului, dar între ele există o diferență insurmontabilă de niveluri. Dumnezeu este transcendent, lumea este imanentă.

Un alt postulat de bază al creaționismului este creația din Nimic, „creatio ex nihil” Dumnezeu este unul și nu există nimic în afară de El, nu poate crea din sine (ex Deo) și creează lumea din Nimic.

O astfel de doctrină afirmă o dualitate rigidă, opoziția Cerului și pământului, unde Cerul este mai înalt și pământul este mai jos, „creatură” (de la cuvântul „a crea”). Relația dintre Dumnezeu și lume se conturează sub forma unor testamente, revelații, transmise și exprimate prin profeți și sfinți. Respectând poruncile, închinându-se lui Dumnezeu, o persoană poate câștiga după moarte ajungând în Paradis — un loc bun sau în Iad — ca pedeapsă pentru păcate. Astfel, Dumnezeu și legământul devin surse ale moralității.

Întrucât distincția dintre Dumnezeu și om este de neînlăturat, nici în timpul vieții, nici după moarte omul nu se apropie de Dumnezeu nici măcar cu un singur pas. De fapt, Paradisul și Iadul sunt aceleași spații ca lumea umană și, la fel de îndepărtate ontologic, de Dumnezeu. Întreaga esență a cunoașterii lumii și a autocunoașterii unui creaționist se rezumă la a se cunoaște pe sine ca o creatură, o oală de lut.

Însuși cuvântul „religie” din verbul latin „religare”, care înseamnă „a lega, a reuni”, vorbește despre natura relației dintre Dumnezeu și om, prezența unui gol.

Există doar trei religii creaționiste în lume: iudaismul, creștinismul și islamul. Ele sunt numite și monoteiste, spre deosebire de politeiste „păgâne”.

TRADIȚIONALISM

Tradiție cu literă mică — una sau alta religie sau credință specifică (= de fapt „tradiție”) unui popor. Elenismul este o tradiție greacă, Asatru/Odinismul este o tradiție germano-scandinavă, un fan al hinduismului este un anumit trib sau castă din India. Tradițiile cu literă mică nu pot fi în construcțiile națiuni-sociale moderne, adică. nu există păgânism francez sau tradiție americană, deoarece aceste construcții sunt fructele Modernității și simulacrelor.

Mai mult, Tradiția cu literă mare reprezintă principiile eterne și neschimbate care sunt întruchipate în formele diferitelor tradiții cu o literă mică. Numinous Sacru, groaza sacra și nebunia, structuri ale ierarhiei și societății (Dumézil, structuralism, limbaj, arhetipuri), Zei ca părinți ai popoarelor și patroni ai sferelor vietii.

Tradiționalismul — o doctrină mistică și filozofică a secolului al XX-lea, apare ca o reacție la Modern și la negarea valorilor sale. Tradiționalismul se îndreaptă în primul rând către Tradiție cu literă mare, căutând urme ale acesteia în tradiții cu literă mică. Există o dimensiune mai mistico-contemplativă (Guénon) a tradiționalismului și una mai filozofico-politică (Evola, de Benoist).

În consecință, fiecare tradiție populară are o dimensiune externă (exoterică), care este legată de forme și imagini, și una internă (ezoterică), care este un lanț și o legătură cu transcendentul (Tradiția cu majusculă). Exteriorul este schimbător și muritor, esența este cenușă sau o va deveni, acesta este nivelul creativității populare și personale, nivelul de manifestare a spiritului Tradiției și Sacrului în lumea fenomenală a oamenilor. Interiorul este necreat, atemporal și trans-personal, trans-colectiv. O persoană este liberă să întruchipeze Cel mai înalt (Tradiția cu majusculă) într-un coridor destul de larg (dar nu permisiv) al creativității externe, care se dezvoltă într-o tradiție cu o literă mică, care include atât moștenirea trecutului, cât și cea modernă. forme, atâta timp cât nu se transformă în absurditate și simulacre postmoderne (ceea ce în tradiție se numea titanism și htonism).

Termenul „tradiționalism” este folosit și în științele sociale și umane ca sinonim pentru „etno-naționalism”, preferințe pentru arhaism cultural, orientare către valori și discurs mai mult sau mai puțin reacționari — și deci toate acestea nu au nimic de-a face cu Tradiție și tradiționalism, este doar foarte aproape în sensul utilizării termenilor și într-un context negativ.

Mai departe, în societățile de tradiție, nu a existat tradiționalism (în orice interpretare) și nu putea fi, deoarece tradiționalismul este întotdeauna o înțelegere și o poziție de alegere între Tradiție și non-Tradiție (Tradiție și Modern / Postmodern). Prin urmare, este logic ca tradiționalismul să fie un nou fenomen european. În societate și în lumea tradiției, omul nu cunoștea o alternativă și de aceea trăia în

prezența constantă a Sacrului debordant. În perioada Noului Timp, a apărut o reflecție despre premodernitate și valorile sale și Modernitate ca o inversare pervertită a valorilor Tradiției. Prin urmare, tradiționalismul este întotdeauna o alegere și voință, și nu o stare naturală ca în lumea tradiției: acolo s-a născut, a trăit și a murit înconjurat de tradiție și nu a știut nimic în afară de aceasta. Și tradiționalismul cunoaște perfect lumea non-tradiției, prin urmare tradiționalismul este mai interesant, mai tragic, mai bogat, mai intelectual și are mai mult potențial decât societatea tradițională.

De aici una dintre concluziile principale: tradiționalismul nu este o dorință și o chemare de a merge literalmente înapoi în trecut, de a reveni acum 1-2 mii de ani. Aceasta este o chestiune de forme, deși este de mare importanță, dar în prim-plan se află restabilirea conexiunii cu Tradiția cu majusculă: cu gândirea Sacră, corectă și întruchiparea valorilor superioare în ciuda declinului general. .

Baza pe tradiționalism ca metodă și scară de valori deschide oportunități pentru curățarea tradiției germano-scandinave de blocaje și straturi de elemente ale gândirii moderne străine de viziunea asupra lumii păgâne, iluzii științifice, interpretări false și manipulări.

Eugeniu Necikasov (aka Askr Svarte n. 1991)- tradiționalist rus, filozof, lector, și activist. Redactor și editor almanahului păgân și tradiționalist "Warha". Redactor site-ului "Fondul religiilor tradiționale" – presei ruse și păgâne.

Autorul cărților despre tradiția germano-scandinavă, teologia păgână și filozofia tradiționalistă. Autorul multor articolelor și eseurilor polemice în care critică New Age, mișcările liberale-leftiste și postmoderne în Ineolpăgânismul european și rus. Moștenește ideile lui E. Jünger, M. Heidegger, K.P Linkola, că tehnologiile și progresul au o influență rea asupra ființei omenești.

A fost inspirat în viziunile politice de Martin Heidegger, Julius Evola, Mircea Eliade, Meister Eckhart, Ernst Junger, Alain de Benoist, Alexander Dugin, Veleslav Cherkasov, Evgeny Golovin și cercul Yuzhinsky.

Din 2017, acționează ca expert în tradiționalismul păgân și în tradiția germano-scandinavă în presa rusă, TV, în lecții deschise și în studii religioase academice. Descendentul al germanilor basarabeni deportați în Siberia în prima jumătate a secolului XX. Locuiește în Novosibirsk, Rusia.